

ленъ съсъ вкусъ за литературнитѣ и философскитѣ си изучаваня, и на когото дружеството ни бѣше твърдѣ приятно.

Като смѣтамъ наказанъето си отъ денятъ на отсжданъето си, а не отъ запиранъето си, седемтъ и половина години се свършвахъ на първиятъ день на Юля 1829, ако се земе за дата денятъ когато императорътъ бѣше подписалъ сентенцията, а на 22 Августъ ако се земе денятъ на обнародванъето.

И това врѣме прѣминъ, и сичката надѣжда се изгуби.

До сега Марончели, Мунари и азъ, мислехми си да видимъ пакъ свѣтътъ, нашата Италия и нашитѣ родители, и туй ни караше да имами мисли сичкитѣ пълни съсъ съжеляванъе, съсъ любовь, съсъ благочестие.

Августъ и Септемвриа веднѣжъ изминъти, а още и цѣлата година, привикнѣхми да не желаемъ веќе нищо друго върху тая земя, освѣнъ неизмѣнимото продължаванъе на взаимното ни приятелство и божята помощъ, за да испълнимъ достойно остатъкътъ на нашето дълго жъртуванъе.

Ахъ! приятелството и религията сж двѣ бесцѣнни добрини. Тѣ знайтъ да даватъ една прѣлестъ били на днитѣ на затворникътъ, който не чяка веќе да види да доде денятъ на освобожденъето. Богъ е наистина съсъ злочеститѣ;— съсъ злочеститѣ, които го обичятъ!

Слѣдъ смъртъта на Вила, имахми за исповѣдникъ, намѣсто отца Павловича, когото бѣхъ напра-